

Chương 1986:**ĐẾN HOA KỲ VÀ NHỮNG CHẠM TRÁN MỚI.**

Tôi rời Galang ngày 17 tháng 2 năm 1986 lúc 11:30 trưa. Tiền chân tôi có phái đoàn Cao Ủy Liên Hiệp Quốc do anh Yuliadi dẫn đầu, có phái đoàn của trường dạy nghề World Relief, có khối C.O. (*Cultural Orientation*) do bà Elaine Dow hướng dẫn, Giám đốc bệnh viện, các em học sinh của Khối Giáo Dục Phổ Thông, Khối Báo Chí, các bạn hữu... Trên đường đi từ barrack ra cầu tàu, tôi được nghe trên loa phóng thanh của Phòng Thông Tin đọc lời cảm ơn tôi bên cạnh bản nhạc “Nghìn trùng xa cách” được phát trên đài.

Tôi rời đảo bằng một con tàu nhỏ đi suốt hơn 2 tiếng rưỡi thì đến Singapore. Trên đường đi, tôi tận dụng hầu hết những thời gian mà tôi có để quan sát nước người. Rồi đất nước Singapore hiện ra trước mắt của tôi, chúng tôi được chờ trên chuyến xe bus đi giữa lòng thành phố. Tôi không ngừng quan sát. Không chỉ mãi mê nhìn ngắm những thành quả của họ mà tôi còn chú ý và quan sát cả những góc cạnh nhỏ của thành phố. “Còn sót một cái gì không?” Để xem sự chênh lệch. Chúng tôi được đưa vào trại tạm cư tại Singapore để ngày hôm sau phải tiếp tục lên đường.

Ban Đại Diện trại chỉ cho chúng tôi nơi chúng tôi sẽ ngủ đờ qua đêm. Chung quanh trại, những lớp rào đã được đóng lại ngăn cách chúng tôi với thế giới bên ngoài. Trong trại hơn 1 tiếng đồng hồ để làm quen vị trí của trại xong tôi đã leo rào ra ngoài để tận mắt nhìn đất nước Singapore như thế nào. Tôi đi chuyển bằng xe bus. Nhờ biết tiếng Anh và vì Singapore là một nước rất nhỏ nên tôi có thể đi được nhiều nơi tại đây.

Tôi đã đến những trung tâm thương mại lớn, rồi vào những khu nhỏ bán mì, hủ tiếu giống như bên Việt Nam vậy. Tôi ăn mì Hoàn Thánh trong khu này sau gần 1 năm mới được hưởng lại hương vị của mì Hoàn Thánh. Đi chơi các nẻo xong thì trời cũng đã khuya, tôi tìm đường trở về trại.

10 giờ sáng hôm sau, tôi lên máy bay rời Singapore độ chừng nửa tiếng sau thì tôi đến Kuala Lumpur, thủ đô của Malaysia. Tôi đã khám phá ra được rất nhiều mới lạ mà mỗi chặng đường đi là mỗi lo ngại, thích thú và buồn. Lo ngại vì không biết mình sẽ trôi dạt đến đâu? Sống làm sao? Thích thú vì mình khám phá và học được nhiều điều mới. Còn buồn vì không biết lúc nào xứ sở của mình mới được như vậy, lúc nào đàn em của mình mới thấy được những cảnh như vậy.

12 giờ trưa, tôi lên máy bay rời Kuala Lumpur đến 7 giờ tối thì đến Tokyo, thủ đô của Nhật Bản. Vì chuyến bay là chuyến bay rẻ tiền dành cho người tỵ nạn nhưng có lẽ đó cũng là Ôn Trên ân điển cho tôi, cho tôi quan sát cùng một lúc, cùng một lần nhiều quốc gia khác nhau để tôi đoán biết được tình hình, và quan sát được hoàn cảnh của thế giới bên ngoài đã như thế nào. Nên mỗi nơi tôi được lưu lại khá lâu.

9 giờ 30 tối hôm đó, tôi lên máy bay rời Tokyo và bay suốt đến 7 giờ kém 15 phút tối ngày 19 tháng 2 thì đến San Francisco. Tôi được đưa đến ngủ tại khách sạn Trave Lodge Hotel. Tại đây, tôi được phát áo ấm. Cũng như mọi nơi, tối hôm đó không ngủ được, tôi cũng ra ngoài để xem phố thị. 9 giờ 40 phút sáng hôm sau rời hotel, rồi rời phi trường đúng 2 giờ 20 phút chiều giờ California bằng chiếc máy bay Boeing 747 mà

tôi từng nghe tiếng khi còn ở Việt Nam. 6 giờ 50 phút chiều thì đến Chicago, thành phố của xã hội đen thuộc tiểu bang Illinois.

Đến đây thì tôi gặp một thử thách đầu tiên. Số là người Việt Nam đại đa số đều định cư tại California nên khi rời San Francisco hầu như chỉ còn 1 mình tôi trên chuyến bay mà thôi. Vì thế, nhân viên ICM lo cho người tỵ nạn đã bỏ quên tôi.

Trong thời gian còn chờ đợi tại phi trường, tôi có làm quen với bà Bonnie Boyle. Tôi giới thiệu bà về tôi và bà tỏ ra rất thích thú khi hỏi và nghe những điều về tôi, một người Việt Nam điển hình, một loại “thuyền nhân” mà bà thường nghe nhiều qua tin tức nhưng chưa có dịp tiếp xúc. Nay, bà thấy “loại thuyền nhân” đó chỉ mới 20 tuổi đời nhưng đã biết chăm lo biết bao nhiêu việc cho đồng bào của mình, bà đọc một số trang sách mà tôi viết bằng Anh ngữ,... bà rất cảm phục. Nói chuyện với bà một hồi, tôi thấy lâu quá mà nhân viên ICM không đến để dẫn tôi đi, trong khi họ bảo tôi phải chờ ở đây? Tôi mới đi hỏi hãng máy bay thì họ xin lỗi, chuyến bay ấy đã đi rồi! Họ bảo tôi tự đi chuyển khác thì tôi biết đi chuyển nào bây giờ? Tôi đâu từng biết đến nước Mỹ và làm thế nào để lấy một chuyến bay? Bà Bonnie Boyle nói bà sẽ dẫn tôi đi. Cuối cùng, tôi đã đến được Washington DC vào lúc 2 giờ sáng, nơi đó có bác tôi đã được hãng máy bay báo nên đã đợi sẵn.

Đến nơi, tôi cảm ơn bà Bonnie. Câu đầu tiên của hai bác gửi đến cho tôi sau hơn 10 năm xa cách:

- Tao kiếm mây quá xá! Mây đi đâu mà giờ này mới tới?

Đi đâu thì tôi làm sao biết đi đâu là đi đâu, tôi đi theo sự hướng dẫn của cơ quan ICM mà? Tuy nhiên, tôi cũng trả lời thật nhẹ nhàng. Về đến nhà của bác lúc đó là 2 giờ 30 phút. Sáng hôm sau, vừa mở mắt thức dậy, tôi đã thấy một người đàn ông ngồi cạnh giường tôi đang nhìn tôi ngủ. Mở mắt, tôi hỏi:

- Anh là ai?

Người đàn ông nói:

- Tao là chú của mày! Chú Út đây!

Thì ra là chú Út. Chú dẫn tôi đi ăn sáng, lúc về mới hay nhà bị mất trộm và cảnh sát được mời về để điều tra. Cảnh sát lấy dấu tay những nơi khả nghi trong nhà. Hai bác nói mất một số tiền và nhiều nữ trang. Trong nhà, một vài lời nói vang ra...:

- Thăng Tân vừa mới tới là mất đồ!

Sau đó thì người trong gia đình tụ lại với nhau lo chuyện xin trợ cấp chính phủ cho tôi, vì cũng đúng, mình đến là gánh nặng cho người mà. Người nhà mới gom góp các biên lai mua đồ, đi chợ cộng lại cho đủ mấy trăm đô la để trưng bày với chính phủ rằng số tiền đã dùng cho tôi như vậy. Bác của tôi chắc thấy ngại vì thấy biên lai nhiều tiền quá, nên bác nói với người nhà:

- Làm gì mới qua có vài ngày mà mua nhiều như vậy, người ta sẽ không tin!

Có người trả lời:

- Thì nói là nó bị bỏ đói lâu quá rồi nên ăn uống như vậy đó!

Nhiều người cười ha ha. Tôi chỉ im lặng đứng rửa chén. Bác gái mới lẳng lẳng đến gần tôi, lật ngược cái đĩa mà tôi vừa rửa, thì ra xà bông còn bám đầy. Tôi phải rửa lại, vì đời thờ nào tôi có bao giờ rửa chén đâu mà biết. Thôi! Thì đó cũng là cái dịp để tập cho mình vậy. Ở nhà bác có hai đứa cháu của bác gái từ bên Pháp sang học. Hai đứa mỗi tối lục lạo đồ ăn nhưng tôi lại là người bị phàn nàn. Tôi có biết các thực phẩm ấy như thế nào đâu mà ăn, đời sống mình có từng biết đâu mà ăn...

Bác tôi luôn nói:

- Sang đây mà phải lo học, không chơi bời...!

Nghe ông nói vậy khiến cho tôi rất mừng vì tôi nghĩ tôi sẽ được cho đi học theo ước nguyện của mình, vì mình rời khỏi nước cũng bởi lý do muốn được đi học mà. Khác với nhiều người khác, họ phải đi làm mà không được đi học. Tôi hỏi về cách thức đi học như thế nào, thì bác bảo tôi hỏi mấy anh, mấy chị nhưng khi tôi hỏi tới thì ai cũng ỡm ờ, chỉ có chị Ánh, vợ của anh H. thì chỉ rõ hơn cả nhưng kẹt là chị sống lớn lên ở đây nên cách chỉ của chị là cách hiểu của người ở đây. Hệ thống học bên Việt Nam khác, sang đây có hệ thống khác khiến tôi thực sự khó hiểu. Tôi tự đến trường hỏi chi tiết, rồi mang tài liệu về để nghiên cứu xem chuyện học bên Mỹ như thế nào. Bác tôi nói:

- Mày phải lo học hành,... có gì... thì hỏi tao, tao lo cho mà học!

Nghe nói vậy thì tôi càng mừng. Cuối cùng thì hiểu được cách thức học ở Mỹ, tôi đã ghi danh vào một trường học thuộc thành phố Alexandre, tiểu bang Virginia.

Vì mới sang, nên tôi cần Anh Ngữ, tôi đã ghi danh một lớp có 3 tín chỉ về Anh ngữ. Các lớp học lúc đó đã đầy, không còn chỗ trống, nên tôi đã năn nỉ giáo sư cho ghi tôi vào waiting list (*danh sách chờ*) trong khi đó tôi vẫn được cho theo học, rồi sẽ được vào chính thức nếu có một học sinh nào bỏ lớp. Biết tôi mới từ Việt Nam sang nên bà giáo sư đã giúp đỡ tận tình. Bà bảo tôi xuống văn phòng đóng tiền rồi hôm sau có thể vào lớp học được.

Về nhà gặp bác, tôi nói với bác cần phải đóng tiền, lúc đó tôi nhớ không lầm là 79 đô la cho 1 units vị chi là 237 đô la cho 3 units. Bác tôi nghe xong thì im lặng. Lúc đó khi thấy bác im lặng thì tôi hơi buồn vì tôi biết đó cũng là số tiền lớn chứ không có nhỏ... Bây giờ thì đào đâu ra số tiền này để đi học? Tôi cần học Anh Văn để trực tiếp nghe người Mỹ, tiếp xúc với người Mỹ theo kiểu Mỹ. Hôm sau, tôi vẫn đi bộ đến trường vì tôi có hứa với vị giáo sư là tôi sẽ trở lại ngày hôm sau. Dầu không có tiền để đóng học phí nhưng tôi đã hứa là sẽ trở lại nên tôi đã trở lại trường. Tôi nói với vị giáo sư:

- Tôi xin lỗi bà, tôi không thể học được vì tôi không có tiền để đóng học phí, nhưng xin bà, bà có thể cho tôi được học 1 ngày được không? Cho tôi được học một ngày thôi! Tôi rất muốn biết lớp học ở Mỹ như thế nào?

Bà hơi ngạc nhiên và đã cho phép tôi vào lớp học. Trong lớp học, tôi có những thắc mắc mà tôi liên tục hỏi bà. Cuối cùng, bà xuống bàn tôi, hỏi tên họ tôi rồi bà nói ngày mai tôi có thể đi học. Hôm sau, tôi đi học và tôi biết được, bà đã đóng tiền cho tôi. Về nhà, tôi nói với bác tôi về việc này. Bác tôi nói:

- Tốt! Tốt!

...Nói gì thì nói, đi bộ là phương tiện chính của tôi dùng để đi học. Thời gian đó tuyết giăng đầy mà tôi sợ nhất là gió. Gió làm buốt tai mà nhiều lúc máu từ nơi mũi và tai thì nhau nhỏ xuống. May là tôi nhặt từ sọt rác một đôi găng tay của ai bỏ nên có được ấm áp đôi phần. Tôi cứ lợi bộ như vậy mỗi ngày. Có lần bà giáo sư thấy tội nên chờ tôi về. Bà nghĩ sẽ chờ tôi đi học vì bà biết tôi quá nghèo, nghèo không có dư được 1 xu để đi xe bus nữa. Đứng ra lúc đó anh Hùng, anh Lâm Ngọc Hùng có cho tôi 1 số tiền. Tôi dùng nó để ăn cho đỡ đói. Mỗi ngày tôi dùng 25 xu để mua một ly súp nóng hay sô cô la nóng đỡ lòng buổi sáng, các ly này lớn cỡ 1 phần tư chén ăn cơm. Tôi về thì dùng

com ở nhà. Có lẽ tôi chưa quen với văn hóa và thời tiết nước ngoài, nó lạnh và trông trải hơn Việt Nam dầu trong cảnh nghèo, hơn cả trại ty nạn dầu trong cảnh đói và cũng có lẽ tôi nhớ các em của tôi nên tôi ít về nhà bác dùng com mà sang nhà chú Tám để ăn bên đó, vì chú có 4 đứa con, tuổi của chúng còn nhỏ, trạc tuổi của các em tôi. Có nhiều lúc tôi đi bộ hằng 3, 4 tiếng đồng hồ để sang chú Tám ăn com. Đã bỏ đi thì không còn đường để trở về, không còn ngày để gặp lại gia đình cùng đất nước mà bây giờ, hình ảnh của quê nhà chỉ còn trong trí nhớ hiện về trên cả một quãng đường dài đi bộ giữa trời Đông ở xứ người. "*Nhớ nước đau lòng con Quốc Quốc,*

Thương nhà mỗi miếng tiếng Gia Gia"...

Có lần ăn chung với gia đình bác gồm: Bác trai, bác gái và 2 đứa cháu. Trên bàn bày nhiều món ăn, trong đó có 1 đĩa gồm 3 cái đùi gà. Tôi mới để một miếng thịt trong cái đùi gà, tôi bị rầy:

- Bên này gà rẻ lắm, mày có gấp thì gấp nguyên một cái đi!

Tôi mới nói:

- Nhà 5 người ăn chỉ có 3 cái đùi thì ai ăn, ai nhịn?

Bác tôi khen:

- Tốt! Tốt!

Bác gái mới nói với mấy đứa cháu sinh trưởng tại Pháp, ngong nghịu văn hóa Việt về truyền thống của người Việt:

- Đó là cách ăn coi nổi, ngồi coi hướng đó! Tụi bây học đi!

... Bác tôi dư biết là tôi đi bộ để đi học. Ông nói:

- Ngày xưa tao cũng đi bộ! Có một ngày người tài xế xe bus cho tao đi không, không có lấy tiền mà chờ tao về tận nhà nữa!

Ông nói thì tôi nghe vậy, nhưng lạ là hôm sau, trên đường đi học về nhà, bất chợt một chiếc xe bus đậu bên cạnh tôi dù rằng gần đó không có trạm xe bus. Người tài xế mở cửa xe bảo tôi lên. Ông nói ông đã để ý thấy tôi đi bộ mỗi ngày cũng vào giờ này. Ông hỏi tại sao tôi không đi xe bus. Tôi nói tôi không có tiền. Ông hỏi nhà tôi ở đâu rồi ông chờ tôi về nhà. Lúc đó, trời còn sáng, bác tôi còn đang lui cui làm vườn. Bất chợt, ông thấy chiếc xe bus đậu trước nhà và tôi đi xuống. Tôi khoe với bác, bác im lặng một lúc rồi nói:

- Tốt! Tốt!

Rồi từ ngày đó, ngày nào người lái xe bus này cũng chờ tôi về cho đến khi ông không làm tiếp công việc lái xe nữa.

Tôi bị cận thị mà cả năm nay tôi không có kiếng mang. Tôi xin các chú mua cho tôi mắt kiếng để tôi có thể đọc được trong lớp nhưng không một ai đáp ứng cả. Có lần tôi bị nhức răng mà cơn đau hành tôi cả tháng trời. Tôi nói với chú Tư Thanh, người được xem là người "giàu nhất trong họ" lúc ấy:

- Con đau răng quá! Chú có thể chờ con đi nha sĩ được không?

Chú chỉ hỏi:

- Mày có tiền không?

Câu hỏi của chú cũng đúng mà, không có chi sai và cũng không có gì phải trách cứ cả vì đó là quyền và tấm lòng của người. Một bài học đầu đời, là người đời thì đừng bao giờ hy vọng rằng có một ai đó nắm lấy bàn tay của mình khi mình đang té cả! (*Ghi chú ngày 21-10-2012: Sau này ra đời, khi có đầy đủ trí khôn, khi có đầy đủ sự quan sát, quan sát từng người trong gia đình và họ hàng thì tôi thấy bác tôi là người tốt nhất. Dĩ nhiên ngoài Đức Ngài, có thể nói bác tôi là người duy nhất trong họ không giả dối. Thế nên, bác là người tôi thương nhất trong họ.*)

Sau này dạy đạo, tôi thường dạy cho các em, người nhà, các đệ tử nên có tấm lòng rộng rãi với người và thông cảm cho người. Người nghèo thì áo quần dơ, người lao động thì da bị cháy khét và có mùi hôi, người sống lạc hậu thì họ sẽ quê mùa trước những phương tiện hiện đại và người ở nông thôn thì tay chân họ thường lấm dất mỗi khi đi vào nhà... Thế nên, thay vì nói xấu họ, thay vì nói sau lưng họ, thay vì khiển trách họ... thì cũng tốn bấy nhiêu lời nói, ta hãy chỉ cho họ, cho họ hiểu, cho họ biết. Có thể mình nhờ họ quét lại căn nhà hay bảo họ đừng mang giày dép vào nhà kéo dơ nhà rồi mắc công phải lau chùi. Hay có thể bảo họ, vui vẻ nhờ họ một cái gì đó, chỉ cho họ một cái gì đó như dùng microwave làm sao? Dùng nhà tắm làm sao? Dùng tủ lạnh làm sao?... chứ đừng dùng lời để làm xúc phạm đến danh dự và nhân phẩm của họ.

Những lời tôi dạy, không phải tại vì tôi là một vị Thầy lớn là phải la, phải rầy học trò, người thân hay phải chế ra bài học này, bài học nọ, hay ra tay đánh đổ quan niệm này, quan niệm nọ để dựng nên cung cách này, cung cách nọ... Không đâu! Tôi chỉ dạy vào những gì bình thường nhất của con người mà nhiều người không hề để ý đến và vô tình làm xúc phạm đến danh dự và phẩm giá của người khác. Những lời nói vu vơ tưởng như vô thưởng vô phạt, những câu nói pha trò nhằm để chế cười người khác, những lời nói móc sau lưng, những lời miệt thị dành cho những con người cùng đường, cho những người lỡ sống trong hoàn cảnh không được bằng mình... ấy sẽ làm cho họ đau, họ bị tổn thương... Đừng làm như vậy! Đừng bao giờ làm cho người khác phải đau lòng! Lương tâm con người, nhất là lương tâm của những ai là đệ tử của VVQN rán mà sống dạy!

THAY ĐỔI VẬN MẠNG.

Tôi đã tiên liệu hoàn cảnh này sẽ xảy ra từ khi tôi còn ở đảo. Những bức thư mà tôi đã nhận từ người thân, mặc dầu chỉ được viết vài dòng nhưng tôi đã phân tích thật là kỹ. Từ lời mở đầu, lời cuối thư cho đến chu kỳ gửi thư nữa. Tôi kết luận, tôi sẽ không thể ở được tại Virginia và ngay từ khi còn ở đảo, tôi đã hoạch định cuộc sống cho tôi tại Hoa Kỳ trong khi tôi chưa từng biết đất nước này ra sao cả. Tôi chuẩn bị những chỗ dự phòng, những hoàn cảnh bất khả kháng có thể xảy ra và những ứng phó như thế nào. Bây giờ những tiên liệu đã dần dần tiên đến. Chú Tám cứ nói với tôi:

- Mày không sống ở đó được thì mày cứ để lại cái note rồi bỏ đi! Về đây sống với tao! Tao sẽ nuôi mày 4 năm đại học!

Chú thím thì không hạp với bác nên thường có cách thọt như vậy nay với cái cách dạy không hậu này, nghe thôi cũng đủ biết. 4 năm đại học này sẽ kéo dài được bao lâu? Chắc 4 năm này sẽ rút lại thành 4 tháng hay 4 ngày hay 4 giờ cũng không chừng. Hay là cái cách của những anh hùng rơm nổi cơn bất tử, nhất thời mà không có sự bền bỉ? Tôi thì không hạp không có nghĩa là không tốt, chỉ là không hạp để sống nơi đó, thế thôi!

Tôi luôn quan niệm mình tới đây đường đường chánh chánh thì khi mình đi cũng vậy, cũng đường đường chánh chánh. Không có chuyện để lại bức thư rồi biến ra khỏi nhà. Tôi không làm việc đó. Sau này, nếu làm việc lớn, để lại cái quá khứ như vậy thì quá là không hay nên tôi đã không làm theo lời chú Tám chỉ. Rất may, ngay từ đêm đầu tiên đến nhà bác, tôi đã viết thư về Việt Nam xin ba tôi gửi cho bác 1 bức thư để xin phép cho tôi rời khỏi nhà và tôi dự trữ thư đi, thư về mất hơn 3 tháng nên

tôi đã chờ đợi 3 tháng. Cuối cùng, sau khi có thư của ba tôi gửi sang, tôi quyết định rời khỏi Virginia mặc dầu cả đại gia đình bên nội đều sống ở đó.

Trong suốt 3 tháng, tôi biết nơi đây không phải là nơi của mình, dầu đó là nơi tốt đi chăng nữa nhưng chắc không phải dành cho mình, nhưng mình lại không biết phải về đâu? Đi đâu? Ngày nào tôi cũng ngồi trước tấm bản đồ của xứ Mỹ và đọc nhờ cuốn sách Encyclopedia của chú Tám để hiểu thêm về tiểu bang và nơi chốn mà tôi chọn. Lúc đó, tôi chọn 5 tiểu bang khác nhau: Illinois, Texas, Minnesota, Oklahoma và tiểu bang California. Song song với việc chọn chỗ ở, tôi đã liên lạc với nhiều trường đại học qua phone để hỏi về học bổng. Cuối cùng, chỉ có California là cho học bổng dễ nhất nên tôi quyết định về California. Nhưng Calif. thì đất rộng, rộng hơn cả Việt Nam đến 20%, vậy thì đi về vùng nào của Calif.? Nam hay Bắc? Tôi đã ném đồng tiền để lấy câu trả lời. Đồng tiền sấp ngửa lúc ấy là câu trả lời định phận cho đời sống của mình, tôi đi về đâu? Và đồng tiền đã trả lời: Nam California!

Một lần nữa anh Hùng đã dúm cho tôi số tiền 400 đô la. Anh là bà con bên mẹ. Anh có một điều đáng trách trong gia đình là hầu như anh không hề gửi tiền về cho mẹ của anh khiến cho bà phải tự kiếm ăn nuôi sống bản thân qua ngày. Vì vậy, ba mẹ tôi mới đem bà cùng 2 đứa con gái của anh về nhà tôi chung sống.

Nhờ cha mẹ tôi sống có hậu, nuôi dưỡng gia đình anh khi họ lỡ bước, mặc dầu là bà con xa nên anh đã đóai hoài đến tôi cũng trong bước đường tôi lỡ bước như vậy. Thế nên anh đã giúp tôi và tôi đã dùng tiền của anh làm lộ phí để về California.

Sau khi trình cho hai bác tôi lá thư của ba tôi, bác tôi nói nhiều về sự sa đọa tại California,... Tôi cảm ơn bác đã giúp cho tôi trong thời gian qua và tôi rất ngại khi phải nhờ vả 2 bác hoài. Cuối cùng, thì tôi có lý do chính đáng để ra đi. Tôi từ giả lớp học, bạn bè cùng giáo sư hát lời từ giả tôi và chúc phúc cho tôi bắt đầu cuộc sống tại Calif. Một vị dân biểu Mỹ có tặng cho tôi một số tiền vì trong thời gian tôi ở Virginia có trị bệnh cho ông và gia đình ông nhưng tôi đã không nhận số tiền này. Hôm sau, chuẩn bị hành lý xong, tôi gọi đến anh Hùng từ giả. Anh hỏi tôi:

- Tân đi bằng cách nào?

Tôi nói:

- Em sẽ đi xe bus ra Ballston rồi từ đó em đi xe điện ngầm ra Washington DC.

Có thể nói chỉ trong 3 tháng ở Virginia, tôi rành đường sá hơn nhiều người sống tại đây lâu năm nữa. Vì tánh tôi vào thời gian đó ưa học thuộc lòng bản đồ. Sau khi nghe tôi nói như vậy, anh Hùng nói:

- Ở nhà có cả chục chiếc xe mà không một ai chở cháu mình ra phi trường cả! Thôi anh nghĩ việc, chở em ra phi trường!

Tôi chỉ cười! Đó là câu nói của anh thôi nhưng tôi hiểu, người ta không cần thiết, không bắt buộc phải làm những công việc đó, đó là quyền và sự lựa chọn của con người. Đó cũng là những bước dạo đầu mà tôi trải qua tại Virginia.

TRỊ BỆNH CHO DÂN BIỂU MỸ.

Thời gian còn ở Virginia, trong lớp học vào một buổi nói speech (diễn văn) mỗi người phải có một đề tài để nói. Đến phiên tôi, tôi kể về một chuyện vui trong đời tôi, truyện như vậy: Tôi là một nhà châm cứu và đã thực hành môn này từ năm

1979. Khi ở trại tỵ nạn, tôi đã chữa trị cho hàng ngàn người trong đó có một trường hợp rất là vui mà tôi nhớ mãi: Số là một ngày, một thiếu phụ gặp tôi. Bà nói bà rất đau khắp mình. Từng lông xương, từng bắp thịt đều đau đớn. Bà đã chịu không nổi và xin tôi cứu giùm. Bà xin tôi châm làm sao ngay lập tức cho bà không còn cảm giác đau đớn nữa. Tôi làm theo lời yêu cầu của bà. Bà mất cảm giác đau đớn cũng ngay lúc đó bà tiêu tiện ngay tại chỗ, ướt cả quần, ướt đầy sàn nhà...".

Tôi sử dụng chữ tiêu là "Piss". Bà Thầy nghe không rõ, bà hỏi:

- Peace? (Được yên?)

Tôi nói không! "Piss" và tôi đã viết chữ này lên bảng. Tưởng tượng cả một lớp học hơn 40 người kể cả giáo sư ai này đều ôm bụng cười. Nhất là bà thầy, bà lăn ra mà cười. Cũng từ bài "piss" đó mà có nhiều người biết tôi hành nghề về môn châm cứu. Một vị dân biểu cũng nghe được điều đó nên có mời tôi trị cho gia đình ông. Tôi nghĩ, thời gian ấy ở Virginia chắc chưa có người hành nghề châm cứu và môn này còn rất là mới và người ta nghe như là huyền thoại vậy.

Có lần, tôi điễm bệnh cho vợ ông tại sân đậu xe của trường. Tôi thấy bà ta làm dấu Thánh Giá. Tôi hỏi, tại sao mà làm như vậy? Bà trả lời, tự dung bà thấy có những luồng năng lượng chạy trong người của bà, bà liền nghĩ ngay đến Chúa.

Chương 1987: ĐI HỌC VÀ TÌM CHỖ Ở.

Phải nói tìm chỗ ở là mối bận tâm hàng đầu của tôi khi tôi mới về California. Cứ luôn tìm kiếm chỗ để ở mà khiến cho chuyện học luôn bị khó khăn. Tuy vậy, thời gian đó tôi học khá giỏi. Tôi được vào danh sách Dean list (*học sinh xuất sắc*) về môn Toán. Bạn bè ai cũng quý, dẫu rằng tôi sống rất cực khổ. Đi bộ đến trường mỗi ngày 1 tiếng bạn đi và 1 tiếng bạn về. Mỗi ngày lót lòng chỉ một lát bánh mì mỏng, một lát thịt và 1 lát cheese và hầu như ngày nào cũng vậy. Không khác!

Tôi sống trong cảnh ăn nhờ ở đậu cũng khoảng một năm, cho tới một hôm, anh Trần Phước Hải con của ba Năm Dù dẫn tôi đến nhà kia vùng Canoga Park để hỏi mượn vì có cho mượn phòng. Người chủ nhà, ông Lâm Xuân Quang hỏi tôi làm nghề gì. Tôi nói tôi đi học và có làm cho thư viện của trường. Người chủ nhà hỏi tôi mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Tôi nói 320 đồng. Tiền nhà lúc đó ông dự định đòi là 250 đô la nhưng không hiểu nghĩ sao ông hỏi tôi:

- Ở bụi đời được không?

Tôi hỏi:

- Bụi đời là sao?

Ông nói:

- Bụi đời là ngủ ở phòng khách.

Tôi chịu! Ông đã không lấy tiền của tôi. Số tiền dư ấy tôi dùng vào nhiều công việc. Có khi tôi đã dùng cả số tiền tôi để cứu sống gần 5000 người. Chuyện này đã được đài truyền hình NBC đề cập nhưng lúc ấy tôi đã dùng với cái tên khác. Dẫu tôi ở không tốn tiền nhưng tôi cũng phải đi bộ mỗi ngày vì cũng không dư tiền để đi xe bus. Có sự đỡ hơn là nhà bây giờ gần trường hơn. *(Ghi chú vào ngày 21-10-2012: Tôi nhớ hoài vào cái đêm đầu tiên mà tôi dọn đến ngôi nhà này. Tôi ngồi ở một góc nhà, lẳng lặng nhìn anh Hải lui cui trải một tấm drap dưới đất, chị Thu có mang đến cho tôi một cái gối cũ...thật là cũ.*

Đến đầu năm 1990 thì tôi quen Bibi, lúc ấy Bibi là một người khá giả, nhà ở khu Beverly Hills, nơi sang trọng nhất của Mỹ, cô là người trẻ lớn lên tại Mỹ và sống có lẽ không biết đến ngày mai. Cô làm bao nhiêu thì xài hết bấy nhiêu, cô có thể đi chơi vung vãi 3 tháng trời ở Hawaii tiêu tốn đến hơn 60 ngàn USD một cách vô tội vạ... rồi khi quen tôi, cô đến thăm tôi, cô đã chứng kiến một người đàn ông không nhà từng ở chung với tôi đến xin tôi cho ông cái gối kia. Lúc ấy, Bibi đã bất ngờ vì đã chạm trán đến thế giới của người nghèo nhưng đầy nhân ái. Lần đầu tiên cô đã thấy được có những món đồ mà có thể cả thiên hạ không ai muốn xài nhưng vẫn còn có kẻ cần đến nó. Từ đó đã chuyển cái nhìn của cô, khiến cho Bibi, một cô như người mẫu một thời, một nhà design đồ trang sức thời trang đã không ngại tôi ăn mặc ra sao cả!

Sau này, có đạo tờ báo lá cải Vietweekly liên tục viết bài nói xấu tôi, ở bên nhà các đệ tử VVQN nhiều người cũng hùa theo dè bêu, truyền tay nhau tờ báo này nhưng tại Mỹ, xem những "clip" về những đoàn người biểu tình chống tờ báo ấy tôi thấy hiện diện có rất nhiều người từng được tôi cứu mang ngày xưa, trong đó có người đến xin cái gối cũ này...

...Sau hơn 1 năm sống tại Mỹ, khi Tiến, em tôi sang thì tôi đã mượn một căn chung cư một phòng để ở riêng, chăm chút thời gian sống lấy lát, ăn nhờ, ở đậu của người. Thực ra, lúc đó tôi cũng chưa có đủ khả năng để có thể ra riêng mượn 1 căn phòng ở chung cư nghèo để sống. Nhưng tôi cũng phải cắn đầu đi theo hướng này vì lúc đó em tôi còn nhỏ, tội cho nó nếu vừa rời khỏi mái ấm gia đình rồi bước vào hoàn cảnh sống ăn nhờ ở đậu của người. Tôi biết tâm của người đời, họ không phải là mình, người đời mà tôi gặp không có cái lòng như mình, ở với họ, ăn một chén cơm của họ, bước chân trên nền nhà của họ thì sẽ trả lại bằng nỗi nhục nhằn và đau khổ. Thế nên, tôi đã không để cho em tôi phải trải qua giai đoạn này.

Sau khi có được một chỗ ở, dẫu chỉ là một căn chung cư 1 phòng nhưng tôi đã mở toang cánh cửa của nhà mình cho mọi người. Bất kỳ ai không có chỗ ở có thể đến ở, vì mình nằm cao lắm chỉ là một cái khung vuông lớn chừng như cái chiếu, không gian còn lại, mái che còn lại mình có thể cho người khác cùng tránh mưa, tránh gió... rất nhiều người đến ở và rất nhiều người tự về và có nhiều lần đi học về, mở cửa ra thấy nhà mình có người mới. Dĩ nhiên họ là những kẻ không nhà, dơ và thúi... Tôi nhớ, nơi tôi ở ngày xưa không có ly, không có chén, tất cả chỉ dùng những cái hộp đồ hộp không để làm ly, làm chén... nhưng trong nhà đầy tiếng cười, là những người từ mọi nơi đổ về, không ai quen ai nhưng không hề có câu la mắng, chửi rủa hay tạo hiểm khích trong nhà.

Bao nhiêu người được hạnh phúc, bao nhiêu người được qua cơn hoạn nạn, bao nhiêu người có cơ hội để làm lại cuộc đời... hãy đừng thử một bài báo, thông cáo cùng thiên hạ cả thế giới, đã có bao nhiêu người từng ở ít nhất 1 ngày nơi căn chung cư số 7333 đường Milwood thành phố Canoga Park? Trong thời gian khoảng 4 năm, con số ấy chắc chắn không dưới 100! Thế mà ở ngay tại cái nôi của Đạo, bên cạnh Đức Ngài, bao nhiêu tiếng xấu về tôi, nào là tôi là người cầm đầu băng đảng, xô lỗi tai chuyên cướp của, hại người... đủ cả!

Cả trăm người từng đến nương nhờ nơi tôi, thì đúng, đại đa số họ là những người không nhà và dĩ nhiên phương tiện sinh sống của những người không nhà đa phần là ăn trộm, ăn cắp.

Thời ấy, phong trào vượt biên của người Việt tăng cao, mà đại đa số người Việt có thể đi được phần nhiều là thanh niên, xuất thân từ làng chài ven biển, trình độ văn hóa, học thức thấp... tất cả được đưa sang và thả vào xã hội hiện đại nhất của thế giới này. Họ hội nhập làm sao? Có ai trong số họ biết được muốn bước vào trường học của Mỹ không có khó vì chính phủ có những chương trình giúp đỡ về học bổng? Hay chính phủ có những chương trình hướng nghiệp để đi làm? Qua căn nhà chung cư 1 phòng đó, tôi đã giúp không biết bao nhiêu người được bước vào trường học, không biết bao nhiêu người được giới thiệu việc làm để làm lại cuộc đời... và bây giờ, không biết bao nhiêu người đã thành công trong xã hội.

Những người mang danh là “người tu” của VVQN ấy chắc họ không phải là con người, vì họ không từng đi trên đôi bàn chân của con người. Nếu họ là con người thì họ sẽ hiểu được ước mơ thực tế nhất, không cầu kỳ nhất của một con người nghèo như tôi là: “Tôi từng mơ, có được một chỗ vừa đủ để trải một tấm chiếu nằm, nằm ở dưới chân cầu thang cũng được, miễn là có chỗ trú qua ngày mà không mất tiền, để tôi được yên tâm học hành...” “Tôi từng lạnh, tôi từng đói và trường kỳ bị đói, tôi từng ước mơ có được một mái ấm, một bát cơm để ăn mà không phải mất tiền”... Tôi từng mơ như vậy trong nhiều năm trời và tôi hiểu được sự đau lòng, nỗi cô đơn của những con người bất hạnh như thế nào! Chỉ một chỗ nằm lớn bằng tấm chiếu để được yên thân học hành mà cũng không có được. Một bát cơm miễn phí mà không bị xách mé cũng không có được. Đời sống của những kẻ khốn cùng chỉ mơ có như vậy thôi. Nay tôi có được chỗ ở, tôi đã mở toang cánh cửa cho mọi người là vậy, vì tôi biết đó là niềm mơ ước bình thường của những con người nghèo cùng đường! Còn những người chung quanh Đức Ngài xưa kia, những người ấy đừng có giàu rồi trở thành xấu tính quá! Đừng có nghĩ gần một vị Phật thì mình sẽ lên Thiên Đàng! Không đâu! Các vị sẽ gặp quả báo! Chắc chắn các vị ấy sẽ gặp quả báo!

Rồi tháng 9-1993, lần đầu tiên về nước, mọi người xúm vào tôi để xem tôi có xô lỗ tai như lời đồn đãi không? Sau khi biết tất cả đều là vu khống, là những người mang danh “tu hành” nhưng tôi cũng chưa từng nghe một lời xin lỗi vì đã từng đưa ra những tin đồn không thực về tôi. Rồi sau này, trên cương vị là người lãnh đạo Pháp Đạo, tôi cũng chưa nghe lấy một lời xin lỗi, người ta làm như chưa từng làm sai điều gì, rồi cũng giống như tình bơ cùng đồng hành với tôi “điều hành” guồng máy của Pháp Đạo... rồi bất kỳ có dịp gì, cũng chuyện cũ tái diễn, cũng nói xấu, cũng phao tin....

Bây giờ thì hỏi rằng “tôi sẽ dạy Đạo?” Không đâu! Tôi có con mắt để nhìn, tôi có cái trí để nhận thấy và biết về con người cùng hoàn cảnh trước mắt: “Con người thì hãy học để làm con người đi đã! Học Đạo là một chuyện không tương đối với những ai không phải là con người!”

Quả báo là có thật! Sau hơn 20 năm sống tại Mỹ, từ một con người tứ cố vô thân, khi có được một mái ấm, tôi đã chia sẻ cùng người, chia cho ai không có được mái ấm. Khi có được một bát cơm, tôi đã cùng chia bát cơm của tôi cho người, vì tôi biết, là con người thì ai cũng biết “đói”... Bây giờ thì ông Trời đã nhìn đến và chính tôi cùng Bibi, chúng tôi cũng không nhớ nổi rằng hiện giờ mình có bao nhiêu nhà cửa, đất đai địa ốc cả và mỗi bước chân đi của tôi được trải đầy vàng và ngọc. Đây

không phải là nghĩa bóng mà là nghĩa thật sự là vậy!).

TIỀN LỘC.

Suốt hơn 1 năm sống tại Mỹ, trong túi tôi luôn luôn có 1 đô la mà tôi gọi đó là tiền lộc vô tận. Có thể nói với 1 đô la này nuôi sống tôi ngày này qua ngày khác. Như mỗi lần tôi đói, tôi dùng 1 đô la này mua vé số cạo và hầu như lần nào cũng vậy, cũng luôn trúng mặc dầu trúng cao nhất chỉ là 5, 10 đô mà thôi. Có những lúc cần mua thêm sách vở thì trúng tới 50 đô hay cao lắm là 100 đô. Sau này có xe, đồ xăng cũng vậy, chi cầm 1 đô mua vé số cạo là có 5 hay 10 đô. Đồ xăng chứa 1 vài đồng lại cứ như vậy hơn 1 năm mà những nơi bán vé số chung quanh chỗ tôi ở ai cũng biết cả, tôi mua vé không hề trật.

Nhiều khi xài lỗ 1 đồng lộc, tôi phải xin vòng vòng để gom đủ 1 đồng. Cứ như vậy mà lộc có hoài. Sau này, khi cuộc sống ổn định rồi thì không còn được hưởng “quy chế” này nữa.

XIN WELFARE VÀ BÀ CATHY NAGEL.

Cũng như mọi người ty nạn khác, trong thời gian chờ đợi ngày tư tưởng, tôi cũng làm đơn xin welfare tức là xin trợ cấp xã hội. Lúc đó ở Calif., bắt đầu không thích người xin trợ cấp vì người ta lợi dụng mà kiếm lợi như đi làm lấy tiền mặt để được lãnh welfare hoặc rán sinh con để hưởng phúc lợi của xã hội. Vì thế, chương trình welfare mở thêm 1 bước mới là bắt người xin phải đi làm. Lúc ấy, đơn xin của tôi được gửi đến bà Cathy Nagel là giám đốc chương trình dành cho người ty nạn và giáo dục tại Los Angeles. Chồng của bà là ông Scott Nagel lúc đó làm giám đốc của ngân hàng lớn nhất nước Mỹ: Bank of America.

Thật ra, hồ sơ của tôi được chuyển đến bà lý do là người trong chương trình welfare đã ép tôi nên tôi không chịu theo điều kiện riêng của họ. Phải nói đây là điều kiện riêng vì một số nhân viên của sở Xã Hội là người Việt Nam, có cơ sở thương mại riêng ở ngoài như tiệm bán bánh donut chẳng hạn rồi họ ép tôi nên đi học làm donut. Họ dụ với tôi là ngành này sẽ phát đạt. Nếu tôi chịu học làm donut, thì coi như tôi làm công không cho họ rồi tiền tài trợ học nghề cho người ty nạn dành cho tôi sẽ chạy vào túi của họ. Họ chèn ép vì thấy tôi từ Việt Nam mới sang. Tôi không đồng ý nên hồ sơ của tôi được đẩy lên trên, rồi lên trên dẫn với lý do vu khống “tôi không muốn được huấn luyện nghề nghiệp, chỉ muốn hưởng welfare mà thôi”. Cuối cùng thì hồ sơ của tôi đến tay bà Cathy Nagel.

Suốt nguyên buổi sáng, ngồi đợi tới phiên tôi vào gặp mặt. Tôi thấy bà la ó với nhiều người Việt cũng xin trợ cấp của chính phủ. Đến phiên tôi, khi tôi bước vào thì bà hỏi dăm câu xã giao rồi bà vừa xem hồ sơ của tôi vừa đưa tay nắn bóp đầu. Tôi hỏi tại sao bà bóp đầu? Bà nói bà nhức đầu! Tôi nói thôi để tôi giúp cho bà. Bà đồng ý cho tôi đặt tay trên đầu của bà một lúc thì rút tay ra. Bà trợn tròn đôi mắt ngạc nhiên vì cơn nhức đầu của bà đã hết! Với một sự kinh ngạc quá sức rồi bà hỏi tôi về cách trị liệu. Tiếc là lúc đó tôi chưa có nhiều từ ngữ về pháp Hộ Bệnh này. Bà nói với tôi về hồ sơ của tôi và tôi nói với bà về ý kiến của tôi cho bà hiểu. Cuối cùng bà nói với tôi với giọng nhẹ nhàng: “Chánh sách của chính phủ là như vậy, như vậy”. Tôi hiểu bà muốn nói điều gì nên tôi nói với bà:

- Bà đừng ngại, tôi sẽ không làm khó cho bà. Tôi không cần tiền trợ cấp đâu!

Bà tưởng bà nghe lầm. Vì có người nào có đủ điều kiện để hưởng quy chế này mà từ chối đâu? Nhưng tôi đã từ chối và ra về. Một thoáng động tâm, bà Cathy gọi giạt tôi lại khác với cái cách la ó hồi sáng:

- Rồi mày sẽ sống bằng cách nào?

- Tôi không biết! Tôi đâu hay tôi đó vậy! Tôi không muốn vì tôi mà làm phiền cho người khác, làm phiền cho bà!

Bà đã đứng lặng trong hoàn cảnh khó xử khác với công việc làm thường ngày của bà là bắt người ty nạn phải tự mưu sinh hạn chế việc dựa vào trợ cấp của chính phủ nhưng khi bà đã được thỏa mãn một cách quá dễ dàng như vậy thì làm cho bà khựng. Tôi nhẹ nhàng, từ tốn cảm ơn bà rồi ra về.

Tuần sau, tôi kiếm được việc làm, công việc làm chưa đến 2 đô một giờ, thấp hơn mức lương quy định của chính phủ là 3 đồng 25 xu. Còn tệ hơn nữa là tôi phải làm việc từ 12 giờ khuya cho đến 5 giờ sáng. Lúc ấy nghề nghèo nhất chắc là nghề đi bỏ báo nhưng vì tôi không có xe nên tôi làm nghề cột báo cho người đi bỏ báo, tức là nghèo hơn cả người nghèo... **(Ghi chú ngày 21-10-2012: Đó là một tờ báo lớn tại Mỹ: Tờ Los Angeles Times. Nhờ làm công việc này mà sau này tôi có được ý tưởng thành lập một tờ báo cho Pháp Đạo – Tạp Chí Quy Nguyên).** Tôi khoe với bà công việc mới của tôi để rồi chưa đầy 6 tháng sau, bà đã đưa tôi vào làm việc tại một công ty lớn, công ty Micropolis chuyên sản xuất hard drive cho computer số lương là 12 đồng một giờ với chức vụ là Senior Technician. Chức vụ này phải học ra trường và ít nhất phải có bằng Cao Đẳng A.S. mới làm được và đồng lương này khá lớn của thời gian hiện tại.

Tin tưởng nơi con người của tôi nên sau này bà thường liên lạc với tôi nhất là khoảng hơn 1 năm sau đó, tôi mở một số tổ hợp để sản xuất linh kiện điện tử, quen biết lớn với rất nhiều hãng xưởng nên từ đó bà đã nhờ tôi trung gian giới thiệu với các hãng xưởng để giải quyết hàng ngàn công việc làm cho người đã hết hạn trợ cấp mà nhà nước không giải quyết được. Để rồi sau này, năm 1989 trong bài tường trình của bà và chương trình Refugee Employment Training Project trước quốc hội, bà đã dùng tôi để làm dẫn chứng với chính phủ và quốc hội là ngân sách mà chính phủ bỏ ra cho người Ty nạn đã không lãng phí, là một chính sách đúng. Sau đó tôi đã được đề nghị vinh dự “The most successful refugee” (Người ty nạn thành công nhất). Thống đốc Calif lúc đó có mời tôi hội kiến 2 lần nhưng tôi đều từ chối hội kiến.

Tôi đã giải thích cho người gần gũi biết lý do tôi từ chối là vì tuổi đời của tôi còn nhỏ, ăn bận lại quê mùa, văn hóa Mỹ cũng không rành, nên nếu mình gặp họ sẽ thành không hay. Thôi thì không gặp cứ để vậy làm ấn tượng tốt hoài thì hay hơn. Sau này cần vận động gì thì chỉ lá thư là đủ. Gặp nhau mà làm gì?

Sau này, vào khoảng năm 1990 khi mở công ty Chau Modern Products, chính thức ra mặt với bên ngoài. Tôi đã giúp cho bà và các tổ chức chính phủ qua bà khá nhiều việc.... Thêm nữa, với khả năng kinh tài và kiến thức về lãnh vực ngân hàng của tôi qua FDIC đầu tư vào những ngân hàng đã bị phá sản đã khiến cho chồng bà đã bao phen ngạc nhiên và thán phục. Là một giám đốc nhà bank bậc nhất của Mỹ, ông nói, ông chưa bao giờ biết được cái cách thức làm việc qua những ngân hàng bị đóng cửa như vậy cả. Nói chung, suốt cả thời gian nhiều năm liên tiếp, tôi và bà luôn bên nhau và hỗ trợ cho nhau.

(Ghi chú ngày 21-10-2012: Mãi tới thời gian này, gia đình bà vẫn còn liên lạc với tôi. Bà hiện ở tiểu bang Virginia...

Mẹ tôi thường nói với tôi “anh tôi, em tôi, người này, người nọ thường tủi thân vì không có được cuộc sống bằng tôi...”. Nói thật, Mẹ tôi không phải là loại người biết cách dạy dỗ con cái. Bà không hề biết truyền cho đứa con những ngọn lửa về ý chí, cái nghị lực về tinh thần, cái lý tưởng sống và làm việc... “tài”, “bị” vì “cái này”, vì “cái nọ... luôn là nguyên do chính để giải thích mọi chuyện và những người con được trưởng thành từ sự giáo dục như vậy thì tài sản của nó cũng chính là tài sản của cha mẹ nó. Thiên hạ của nó bao lớn cũng chính là thiên hạ, là bạn bè của cha mẹ nó. Vòm trời của nó bao lớn, cũng chính là diện tích căn nhà của cha mẹ chúng. Từ đó con người tự nhiên sẽ trở thành ích kỷ, ôm đồm vì bản thân của chúng không thể tự tạo ra tài sản vật chất. Một lần nữa, Thầy khuyến cáo tất cả các bậc cha mẹ trong Pháp Đạo, vì hiện nay, đại đa số các vị đang đi trên con đường giáo dục như vậy...

Mẹ tôi đã không cho con mình cái sức bật để hoàn cảnh sống càng bị nên thì nó càng bật dậy! Bà cũng không cho con mình một cái lý tưởng để lỡ có sóng gió của cuộc đời, con mình không bị té. Nó sẽ sống và sẽ đi cũng bởi cái lý tưởng của nó. Nó sẽ được âm lòng không bị quá cô đơn cũng bởi cái lý tưởng của nó. Nó sẽ có hướng đi, dầu rằng nó không có gì để đi cả, cũng từ lý tưởng của nó... Anh tôi nói với tôi trong khi dự định kiện mẹ: “Nhà tao đột, không có tiền, tao phải lấy giấy dầu để dán lại”... tôi cũng không mần hỏi lại anh: “Anh có từng thấy mái nhà của anh hình thù ra sao không? Vuông hay tròn? Chắc hẳn anh cũng chưa từng bao giờ trèo lên nóc nhà của mình để xem chỗ đột ấy là như thế nào?...” Hãy trèo lên đi đã, hãy lấy xi măng, lấy dầu hắc, lấy đủ thứ nhựa để trét, sửa căn nhà đột ấy đã! Chưa đi! Hay là có chân cũng không đi thì cho dầu có 10 tòa lâu đài đi nữa cũng là “10 tòa lâu đài bị đột!” Tôi không nói vì giáo dục của Mẹ tôi là vậy! Mẹ tôi sang đây sau khi tôi ở Mỹ hơn 10 năm và vừa mới có nhà để ở. Mẹ tôi chỉ thấy ở căn nhà và tôi đã chưa từng kể cho Mẹ tôi đời sống vừa qua của mình như thế nào? “Mong có được một cuộc sống như tôi”... Có chắc không? Có chịu nổi không? Cũng bởi, tôi thường có thói quen kể cho Mẹ cũng như mọi người nghe những chuyện giầu, tiểu lâm hay là những câu chuyện mang tính giật gân và không quen kể những chuyện khiến cho mình đau lòng...)

Thương tặng các em trẻ! Rán sống để thành người đạo đức! Không cần phải học giỏi, hãy là con người tốt trước!

Các bậc cha mẹ mà Thầy biết thì nay ai cũng khá giả mà hầu như ai cũng xuất thân từ những gia đình nghèo. Tất cả ai cũng trải qua quá trình học tập và lao động và nay mình đã thành công thì quá trình học và lao động song song là quá trình đứng để mình chứng qua đời sống của mình. Thế nên, ngày nay dầu mình đã khá giả, có đờ đàn cho con cái một chút thì cũng không nên xóa bỏ con đường này, không nên để chúng chỉ ngồi yên hưởng thụ hay cắm đầu học suốt ngày mà không cho chúng một cơ hội lao động, đi trên chính bàn chân của chúng. Chúng phải biết tự lo mọi thứ cho nhu cầu của chúng. Đừng đốt giai đoạn thành người kẻo con cái mình sẽ trở thành những kẻ bất nhân.

Hãy nhìn gương của Bill Gates, với tài sản cả chục tỉ nhưng chỉ để lại cho con mình 10 triệu thôi, đã cho thấy nhà thiên tài của thế giới đã nhìn rất rõ về con người và giáo dục con người.

Ăn trong đời, ở trong đời thì đừng bao giờ đóng góp cho xã hội những con người xấu!